

Arrest

nr. 94 437 van 24 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie van 18 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 december 2012 om 9.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A.WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en de opmerkingen van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaarde van onbepaalde nationaliteit te zijn, diende op 21 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Omdat was gebleken dat hij voordien reeds een asielaanvraag indiende bij de Hongaarse asielinstanties werd op 2 mei 2012 een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd met een arrest nr. 80 896 van 8 mei 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 18 juni 2012 werd verzoeker aan Hongarije overgedragen.

Verzoeker keerde terug naar België, waar hij opnieuw asiel aanvroeg. Deze aanvraag resulteerde andermaal in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, genomen op 18 december 2012, is de thans aangevochten beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt :

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

Aan de persoon die verklaart te heten (I.T.)

Geboren te (...)

Van nationaliteit te zijn : onbepaald

Die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003,

De betrokkene vroeg op 27.08.2012 een tweede maal asiel in België, De betrokkene vroeg op 21.11.2011 een eerste maal asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 23.09.2010 asiel vroeg in Hongarije. Op 29.02.2012 werd de terugname van de betrokkene gevraagd aan de Hongaarse instanties, die op 11.04.2012 instemden met ons verzoek. De betrokkene was op 02.05.2012 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd op 14.06.2012 overgedragen aan de Hongaarse instantie\$. De betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Hongarije werd afgewezen en dat hij in juni 2012 per auto vanuit Hongarije terugkeerde naar België. Hij stelde dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet.

Op 01.10.2012 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 04.10.2012 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met de terugname van de betrokkene en d© behandeling van zijn asielaanvraag.

D@ Hongaarse instanties deelden In hun antwoord d.d. 04.10.2012 mee dat de betrokkene op 20.09.2010 asiel vroeg in Hongarije en dat zijn aanvraag op 20.11.2011 werd afgewezen, De betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, maar op 00.05.2011 verdween de betrokkene met onbekende bestemming uit het opvangcentrum van Debrecen, Zijn aanvraag werd in beroep afgewezen. De Hongaarse instanties meldden in hun antwoord d.d. 04.10.2012 verder dat de betrokkene na zijn overdracht op 14.06.2012 werd ondergebracht in de "community shelter of Balassagyarmat, vanwaar hij in juli 2012 verdween met onbekende bestemming. Op 27.08.2012 vroeg de betrokkene een tweede maal asiel in België

Tijdens het verhoor op 30,08.2012 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Hongarije (vraag 19) of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België, omdat hij al eerder zeven maanden verbleef in België en veel vrienden in België heeft. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij naar eigen zeggen niet eerlijk werd behandeld in Hongarije en bij aankomst meteen werd opgesloten tussen criminelen in een gevangenis in Boedapest. In een schrijven van de raadsman van de betrokkene d.d. 06.09,2012 wordt gesteld dat de betrokkene na overdracht vijftien dagen in detentie verbleef. Hij vroeg asiel aan, maar dat zou zijn geweigerd omdat hij reeds eerder asiel vroeg. Hij zou zijn vrijgelaten met de boodschap Hongarije te verlaten. Na een tijdje op straat te hebben verbleven besloot de betrokkene terug te keren naar België, waar hij opnieuw asiel vroeg.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt to worden onderworpen aan omstandigheden die een Inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Hongarije niet eerlijk werd behandeld merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet nader duidt en niet specificceert waaruit deze volgens hem oneerlijke behandeling bestond. Bij gebrek aan concrete, op de persoonlijke situatie van de betrokkene betrokken elementen is het dan ook niet mogelijk de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. Indien de betrokkene zou verwijzen naar het afwijzen van zijn asielaanvraag door de Hongaarse instanties en het daaruit volgende bevel om het grondgebied te verlaten moet worden opgemerkt dat dit op zich niet als een inbreuk op artikel 3 Van het EVRM kan worden beschouwd.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij meteen na aankomst in Hongarije in detentie werd geplaatst en na zijn vrijlating op straat diende te verblijven benadrukken we dat de Hongaarse instanties een eerste maal, op 11.04.2012, instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003, wat impliceert dat zijn op 23,09.2010 Ingediende asielaanvraag op dat ogenblik nog niet volledig was afgesloten, We merken tevens op dat de Hongaarse Instanties in hun antwoord d.d. 04.10.2012 meedelen dat de betrokkene na overdracht werd ondergebracht in een "community shelter"¹ in Balassagyarmat, waar hij volgens hun informatie tot juli 2012 verbleef. Op grond van deze informatie, de elementen van het dossier en de verklaringen van de betrokkene besluiten we dat er geen enkele aanleiding is te stellen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1851 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België» de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen In België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben, Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 30-08.2012 gezondheidsproblemen te hebben. Hij bracht echter geen attesten of andere elementen aan» die deze verklaarde problemen staven en aanleiding geven te stellen dat deze verklaarde problemen vanwege hun aard een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen.

De Hongaarse autoriteiten zullen zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.»

2. Over het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende

noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Gelet op de verwevenheid van de beide middelen past het, in het kader van een goede rechtsbedeling, ze samen te beoordelen.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op

zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.2. Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt :

“Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M, stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëls risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te vertaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M, zal worden onderworpen ;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant alléguait faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considéra que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » ;

Dat verzoeker meent dat hij het voorwerp uitmaakt van een overdracht naar Hongarije in het kader van de Dublin Verordening;

Dat verzoeker op basis van de aan huidig verzoekschrift gevoegde documenten, dan wel op basis van de in huidig verzoekschrift aangehaalde overwegingen, voldoende naar recht heeft kunnen aantonen dat hij behoort tot een kwetsbare groep, zijnde asielzoekers die op basis van een terugnameakkoord worden overgedragen in het kader van de Dublin Verordening en dat die kwetsbare groep in Hongarije op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke, dan wel onterende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Er kan niet getwijfeld worden dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een dublinoverdracht naar Hongarije; (zie 26 quater);

Verzoeker maakt verder aannemelijk dat hij aldaar zal worden gedetineerd zoals blijkt uit de overweging 21 van het aan huidig verzoekschrift gevoegde rapport, (stuk 3, § 21)

Verzoeker kan op basis van algemene rapporten tevens de praktijk beschrijven aangaande de gemiddelde duur van de detentie:

Zo blijkt uit voormeld rapport, meer bepaald overweging 43, dat asielzoekers ongeveer 4 à 5 maanden worden vastgehouden; (stuk 3 § 43)

Het rest verzoeker nu aan te tonen dat er een wijdverspreide praktijk bestaat van onterende behandelingen in de gesloten centra in Hongarije;

Uiteraard kan deze praktijk op basis van algemene rapporten worden aangetoond;

Op basis van de aan het eerste verzoekschrift gevoegde rapporten blijkt overduidelijk volgende vaststellingen:

Dat er een strikt gevangenisregime geldt, (stuk 3 § 63)

Dat de asielzoekers klagen van overdadig geweldgebruik vanwege de gevangenisbewaarders, (stuk 3 § 63)

Dat de asielzoekers overmatig medicijnen worden toegediend. (stuk 3 § 63)

Dat de detentievoorwaarden in sommige detentiefaciliteiten te wensen overlaten, (stuk 3 § 33 - 34)

Er geen effectief rechtsmiddel voorhanden is in de zin van artikel 5 § 4 EVRM (stuk 3 § 54)

Op basis van de praktijk en de persoonlijke situatie van verzoeker kan gesteld worden dat tijdens voormelde procedure, verzoekende partij onderworpen zal worden aan een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. gelet op zijn jonge leeftijd, zijn kwetsbaarheid (asielzoeker), de duur van zijn detentie en het detentieregime;

Bovendien heeft verzoeker tijdens het dublin-interview duidelijk gewag gemaakt van het feit dat hij niet op een eerlijke wijze werd behandeld en dat hij naar een gevangenis werd overgedragen, Verzoeker heeft ook in het kader van het dublin-interview niet eens de mogelijkheid gehad om deze oneerlijke behandeling te specificeren, aangezien dienaangaande geen verdere vragen werden gesteld. Verzoeker voegt hierbij een verklaring omtrent de problemen die hij aldaar heeft gekend, waaruit blijkt dat zijn verklaringen overeenstemmen met de algemene rapporten die verzoeker hierbij tevens heeft aangehaald. (stuk 2).

Het komt uiteraard aan de verwerende partij in het kader van de dublinprocedure om te achterhalen waaruit die oneerlijke behandeling waarover verzoeker gewag maakt juist bestaat, aangezien zij de grenzen van het dublininterview bepaalt, zonder haar verantwoordelijkheid dienaangaande af te schuiven op verzoeker door te stellen dat verzoeker deze oneerlijke behandeling niet verder specificeert.

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van Internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Hongarije;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd :

“Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers In elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk In een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 Of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr, 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een In een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk I van verordening nr, 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijn in een bepaalde

lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen, Dit zou die verplichtingen elke Inhoud ontnemen an de verwezenlijking van hat doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een In de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, In gevaar brengen.

Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke Instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" In da zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan onterende behandeling in Hongarije.”

3.3.2.2.3. In het tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, hekelt verzoeker de wijze waarop het verhoor zou zijn gebeurd. Aangezien de verklaringen van verzoeker in het kader van het zogenaamde Dublinverhoor in casu essentieel lijken bij het beoordelen van het risico op de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, is het van belang dat ook dit middel wordt betrokken bij deze beoordeling. Dit middel is uiteengezet als volgt :

*“Terwijl, het aan de dienst vreemdelingenzaken toekomt om In het kader van een dublin-verhoor zodanige vraagstellingen ta formuleren opdat het voor verzoeker mogelijk wordt gemaakt om zijn verklaringen te specificeren. Dat het de verwerende partij is, die meester is van het interview en de desbetreffende pertinente vraagstellingen formuleert en de desbetreffende antwoorden aantekent op een verhoorblad, die erover moet waken dat ze de correcte vraagstellingen formuleert, en de antwoorden verder gaat **toetsen** aan enerzijds mogelijke belemmeringgronden voor een overdracht, zoals een verwijdering dat verzoeker blootstelt aan een onmenselijke of onterende behandeling, en anderzijds de algemene rapporten m.b.t. de be8temmlngsllidstaat en de wijze waarop verzoeker in het verleden In de bestemmingslidstaat werd behandeld.*

Dat wanneer verzoeker antwoordde dat hij op een oneerlijke wijze is behandeld in Hongarije, mat name dat hij In de gevangenis is terechtgekomen, en anderzijds op basis van documenten is gebleken dat er een algemene praktijk bestaat waarbij personen die het voorwerp uitmaken van een dublinoverdracht, In gesloten centra (met gevangenisregime) worden opgesloten en aldaar onheus worden behandeld door de gevangenisbewaarders, de detentievoorwaarden te wensen overlaten, er geen effectief rechtsmiddel voorhanden is teneinde de detentie aan te vechten, het uiteraard aan de verwerende partij toekomt om de “oneerlijke" behandeling waarvan sprake door bijkomende vraagstellingen te gaan specificeren, zonder zich evenwel te gaan beperken tot de stelling dat “verzoeker (...) niet specificeert wat die oneerlijke behandeling is (,,)” om te besluiten dat "er een gebrek is aan concrete, op persoonlijke situatie betrokken elementen om deze verklaring te beoordelen“.

Dat het juist aan verwerende partij is, die zoals gezegd, meester is van het Interview, om nadere uitleg te verzoeken met wat er onder oneerlijke behandeling kan worden volstaan, zonder zich te beperken tot algemene vraagstellingen.

Dat aldus de bestreden maatregel niet steunt op pertinente overwegingen die het de verwerende partij, op het ogenblik dat ze de bestreden maatregel heeft genomen, toeliet om het risico op een

onmenselijke, dan wel ontorende behandeling op correcte wijze in te schatten en op geldige wijze de bestreden maatregel aan verzoeker te betekenen, ;

Dat Immers van verwerende partij mag worden verwacht dat ze de betrokkene hoort m.b.t. de redenen waarom hij Hongarije heeft verlaten en dat ze het verhoor zodanig organiseert dat minstens aan de betrokkene de kans wordt geboden om zich m.b.t. die gebeurtenissen uit te laten, en dit - wanneer die gebeurtenissen raken aan artikel 3 EVRM - op straffe van miskennis van artikel 13 EVRM,

Zodat, de bestreden maatregel dat vaststelt dat de betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht naar Hongarije omdat hij naar eigen zeggen niet eerlijk werd behandeld In Hongarije en bij aankomst meteen werd opgesloten tussen criminelen. (...) Betreffende de verklaring van de betrokkene c/af hij In Hongarije niet eerlijk werd behandeld merken we op dat de betrokkene deze verklaring niet nader duidt en niet specificceert waaruit deze volgens hem oneerlijke behandeling bestond. Bij gebrek aan concrete, op persoonlijke situatie van de betrokkene betrokken elementen is het dan ook niet mogelijk de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen op basis waarvan een overdracht aan Hongarije wordt verwezenlijkt, steunt niet op pertinente elementen an is in het licht van artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, in combinatie met artikelen 3 en 13 EVRM, niet naar recht verantwoord.”

3.3.2.2.4. De Raad stelt vast dat de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn vermeende detentie in een “gevangenis” in Boedapest, nadat hij een eerste keer in het kader van de Dublin II-verordening werd overgebracht naar Hongarije, niet te rijmen vallen met de informatie van het administratief dossier. Zoals dat ook al in de bestreden beslissing wordt gesteld, verklaarde verzoeker dat hij bij aankomst meteen werd opgesloten tussen criminelen. Dit terwijl uit de stukken blijkt dat verzoeker, luidens een schrijven van de Hongaarse asielinstanties, na overdracht werd ondergebracht in een ‘community shelter” In Balassagyarmat waar hij tot 12 juli 2012 zou hebben verbleven, waarna hij verdween naar een onbekende bestemming. Niet alleen blijken zijn verklaringen niet te verzoenen met dit schrijven, bovendien blijkt ook zijn verdere verklaring dat hij werd vrijgelaten met de boodschap dat hij Hongarije moest verlaten, ermee onverzoenbaar. In die omstandigheden, en bij gebrek aan enig begin van bewijs van het tegendeel, lijkt op het eerste gezicht bezwaarlijk te kunnen worden aangenomen dat verzoeker bij zijn overdracht naar Hongarije het slachtoffer werd van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker de verwerende partij in zijn tweede middel verwijt, als “meester van het gehoor” niet genoeg te hebben doorgevraagd over zijn verklaring luidens dewelke hij niet eerlijk zou zijn behandeld en stelt dat verzoeker niet specificeert wat die oneerlijke behandeling zou inhouden, om te besluiten dat er een gebrek is aan concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen om deze verklaring te beoordelen, en zij het verhoor minstens zo moet organiseren dat aan de betrokkene de kans wordt geboden om zich uit te laten over gebeurtenissen die raken aan artikel 3 van het EVRM, zeker in het licht van de haar gekende informatie over de situatie van asielzoekers in Hongarije, zodat de bestreden beslissing niet steunt op pertinente motieven, stelt de Raad het volgende vast:

In eerste instantie, met betrekking tot het verhoor, dient erop te worden gewezen dat verzoeker, op de vraag naar de specifieke reden waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde dat hij hier al 7 maanden verbleven heeft en hier veel vrienden heeft, en dat op de vraag naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet om zijn overdracht naar Hongarije zouden rechtvaardigen, hij enkel en alleen stelde “Ik werd niet eerlijk behandeld. Ik werd bij aankomst onmiddellijk opgesloten tussen criminelen in Boedapest”, zonder meer. Aan verzoeker werd dus uitdrukkelijk naar mogelijke beletsels gevraagd, zodat bezwaarlijk lijkt te kunnen worden gesteld dat het verhoor niet zou voldoen omdat niet zou zijn “doorgevraagd”. Daarbij moet zeker ook in rekening worden gebracht dat verzoeker zich voor een tweede keer in België aanmeldde en reeds het voorwerp had uitgemaakt van een gelijkaardige beslissing met overdracht naar Hongarije, zodat hij wist, of moest weten, welk belang moet worden gehecht aan het afleggen van gedetailleerde en specifieke verklaringen omtrent mogelijke problemen die hij zou hebben ontmoet of mogelijks zou ontmoeten bij overdracht.

3.3.2.2.5. Waar verzoeker het verslag van het UNHCR aangrijpt, dat overigens luidens de gegevens van het dossier niet eerder te kennis werd gebracht van de verwerende partij, zodat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij het niet heeft betrokken bij de beoordeling van de voorliggende aanvraag, dient er vooreerst op te worden gewezen dat dit verslag vertrekt van de algemene vaststelling dat de Hongaarse asielwetgeving in overeenstemming is met de Internationale en Europese standaarden en essentiële beschermingsmaatregelen bevat. In dit verband kan worden gesteld dat in het UNHCR-verslag wordt aangegeven dat de Hongaarse asielinstanties er meestal in slagen om een asielaanvraag binnen de wettelijk bepaalde termijn van negentig dagen te behandelen, dat deze behandeling een onderzoek naar de nood aan de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt, dat er een systeem van kwaliteitscontrole werd ingesteld en dat tegen een beslissing een beroepsprocedure openstaat. De bemerkingen die het UNHCR maakt inzake mogelijke tekortkomingen en verbeterpunten zijn voorts niet van die aard om te kunnen besluiten dat de kwaliteit van de asielprocedure in Hongarije niet van een aanvaardbaar niveau zou zijn en dat een overdracht van een asielzoeker naar Hongarije automatisch leidt tot het besluit dat deze dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker brengt, zoals reeds gesteld, daarvan ook geen begin van bewijs bij.

Het feit dat ook asielzoekers die via de Dublin II-verordening worden overgedragen als illegale migranten worden beschouwd en zij bij aankomst een bevel krijgen om het grondgebied te verlaten en in administratieve detentie worden geplaatst laat op zich ook niet toe te besluiten dat verzoeker zal worden onderworpen aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM., net zomin als het gegeven dat de “detentievoorwaarden in sommige detentiefaciliteiten te wensen overlaten”. Uit de stukken blijkt evenwel tevens dat het uitwijzingsbevel slechts vereist is als basis om een vrijheidsberovende maatregel te nemen en dat de tenuitvoerlegging van het uitwijzingsbevel geschorst wordt. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten, net als de Belgische, in bepaalde gevallen een beslissing tot uitwijzing of teruggrijping kunnen nemen alvorens een asielaanvraag onderzocht werd, laat op zich niet toe te concluderen dat deze asielaanvraag niet zal onderzocht worden op een wijze die in overeenstemming is met de Europese en internationale standaarden en dat de aanvrager, met miskenning van het non-refoulementbeginsel, van het grondgebied zal verwijderd worden. Waar verzoeker voorts betoogt dat uit het UNHCR-verslag blijkt dat er inzake detentie geen effectief rechtsmiddel voorhanden is, blijkt uit ditzelfde verslag dat in Hongarije de mogelijkheid bestaat om de wettelijkheid van een administratieve vrijheidsberoving te laten toetsen. Het UNHCR bekritiseert het gegeven dat deze toetsing in Hongarije, net zoals in België trouwens, gebeurt door strafrechters en licht toe dat de beslissingen snel genomen worden en een sterk geïndividualiseerde motivering ontbreekt, maar deze vaststellingen doen geen afbreuk aan het feit dat er een jurisdictionele controle bestaat en laat niet toe te besluiten dat de voorziene wettigheidscontrole niet de vereiste waarborgen biedt. De meerderheid van de asielzoekers die van hun vrijheid beroofd worden verblijft voorts slechts vier tot vijf maanden in een gesloten centrum en, belangrijker, verzoeker bleek luidens de stukken van het dossier –in weerwil van zijn eigen verklaringen- bij zijn vorige overdracht onmiddellijk in een community shelter te zijn geplaatst, zodat een verwijzing naar de algemene situatie alleszins in zijn geval niet volstaat om een schending zoals voornoemd aannemelijk te maken. Voorts blijkt dat de Hongaarse asielwet in 2010 werd aangepast om voorwaarden van detentie strikter te maken. In het UNHCR-verslag wordt ook vermeld dat asielzoekers die niet van hun vrijheid beroofd zijn terecht kunnen in verschillende open opvangcentra, zoals dat het geval bleek te zijn met verzoeker. Het feit, voorts, dat een strikt gevangenisregime zou gelden en dat asielzoekers klagen over gewelddadig gedrag van sommige van de bewakers, moet steeds worden bekeken in het licht van zijn verzoekers verklaringen, die over dergelijke feiten geen melding maakte, doch zich beperkte tot het feit dat hij niet eerlijk werd behandeld. De informatie die hij thans aanhaalt is dan ook niet van aard om in concreto aannemelijk te maken dat verzoeker een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, temeer u, het is reeds gesteld, het uitgangspunt van het verslag van het UNHCR is dat de Hongaarse asielwetgeving in overeenstemming is met de Internationale en Europese standaarden en essentiële beschermingsmaatregelen bevat.

3.3.2.2.6. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat, terwijl artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt er echter toe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), in casu geen dergelijk begin van bewijs voorhanden is, zoals dat ook reeds genoegzaam in de bestreden beslissing werd gemotiveerd. Verzoekers verklaring die bij het verzoekschrift werd gevoegd doet hieraan geen afbreuk, gezien de toetsing van zijn verklaringen aan de objectieve gegevens die ter beschikking waren van de verwerende partij. In het licht van de internationale verplichtingen van Hongarije en het feit dat uit het verslag van het UNHCR blijkt dat asielwetgeving in overeenstemming is met de Internationale en Europese standaarden en essentiële beschermingsmaatregelen bevat enerzijds, en de vaststelling dat verzoekers verklaringen niet van aard zijn om aannemelijk te maken dat het anders is anderzijds, lijken er er geen elementen voor te liggen waaruit zou kunnen worden besloten dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, of dat een schending van de motiveringsplicht zou kunnen worden aangenomen op grond van de vermeende onvolmaaktheid van het zogenaamde Dublin-verhoor. Geen van beide middelen komt ernstig voor.

3.3.2.2.7. Dienvolgens is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van het aangetoond zijn van een ernstig middel om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,
de H. H. VAN GOETHEM

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. WIJNANTS